

Θεία υιοθεσία: ο απώτερος σκοπός των θνητών (Μοναχή Θεοδώρα, Ι.Μ.Τιμίου Προδρόμου, Έσσεξ Αγγλίας)

/ [Πεμπουσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/22HjLvy>]

Τρίτο και πανίσχυρο μέσο είναι η μονολόγιστη προσευχή. Ο Απόστολος Παύλος κραυγάζει: «Ουδέ γαρ όνομά εστιν έτερον υπό τον ουρανόν το δεδομένον εν ανθρώποις εν ω δει σωθήναι ημάς»[49]. Μέσω της επίκλησης του Ονόματος του Ιησού, «Κύριε Ιησού Χριστέ ελέησόν με τον αμαρτωλόν» ο άνθρωπος διατηρεί τον εαυτό του συνεχώς στη ζωντανή Παρουσία του Κυρίου και στη ζωοποιό χάρη Του. Στο πρώτο μέρος της σύντομης αυτής προσευχής ο πιστός ομολογεί τον Ιησού Χριστό ως Κύριο και Θεό και στο δεύτερο μέρος επικαλείται το έλεός Του ομολογώντας την αμαρτωλότητά του. Τότε ο πιστός, σύμφωνα με τον Ευαγγελιστή Ιωάννη[50], αληθεύει και ελκύει στην καρδιά του το Πνεύμα της Αληθείας. Η διπλή αυτή ομολογία της δυνάμεως του Θεού από τη μία και της αναξιότητας του ανθρώπου από την άλλη, ταπεινώνει τον άνθρωπο και τότε η χάρη βρίσκει χώρο και ενοποιεί την πριν διασπασμένη φύση του. Η συνεχής επίκληση του αγίου Ονόματος απεκδύει την καρδιά από το ένδυμα των παθών και των λογισμών που συσσωρεύτηκαν εκεί και συγχρόνως τον ενδύει με τον φωτεινό χιτώνα της χάριτος. Τελικά η ίδια η ευχή χειραγωγεί τον πιστό στην εν Χριστώ ζωή.

Είναι απαραίτητο για τον πιστό να παραμείνει με τον Θεό και εν τω Θεώ και να μαθητεύσει στην Αγάπη Του. Σκοπός του είναι να αναγεννηθεί ριζικά και να γίνει «καινή κτίση»[51], ώστε η χάρη του Θεού να αναπαύεται σε αυτόν πάντοτε. Τότε, σύμφωνα με τον Γέροντα Σωφρόνιο, η άναρχη χάρη ενώνεται τόσο στενά με την κτιστή φύση του ανθρώπου, ώστε τα δύο αυτά γίνονται ένα· και αυτό συνιστά την θέωση[52]. Ο πιστός φθάνει στην απάθεια. Κάθε του έργο γίνεται από αγάπη προς τον Πατέρα και προς τον αδελφό του. Δεν ζει πλέον αυτός, αλλά ο Χριστός που κατοικεί μέσα του με τη χάρη. Όπως μας βεβαιώνει ο Άγιος Ιωάννης ο Σιναΐτης «η αγάπη και η απάθεια και η υιοθεσία μόνο στην ονομασία διαφέρουν»[53].

Όταν ο άνθρωπος καταφέρει να πείσει τον Θεό ότι είναι δικός Του μέχρι τέλους τότε ο Θεός τον δέχεται με τα ίδια λόγια που είπε και στον Μονογενή Υιό Του: «υιός μου ει συ εγώ σήμερα γεγέννηκά σε»[54] και ο άνθρωπος μπαίνει στη χάρη της υιοθεσίας.

«Αυτό είναι η αξία της υμνουμένης υιοθεσίας, η οποία δεν στέκεται μόνο στο όνομα, όπως συμβαίνει με τις ανθρώπινες υιοθεσίες, ούτε μοιάζει στην τιμή με αυτές. Διότι στην δική μας ανθρώπινη ζωή οι υιοθετημένοι υιοί έχουν κοινό μόνο το όνομα με τα πραγματικά παιδιά. Μέχρι του σημείου αυτού είναι κοινός ο πατήρ σε αυτούς. Δεν γεννήθηκαν όμως από κοινό πατέρα, ούτε προκάλεσαν τις ωδίνες της γεννήσεως σε κοινή μητέρα. Εδώ όμως, στην πνευματική υιοθεσία, και γέννησις αληθινή υπάρχει και συνταύτισις προς τον Μονογενή Υιό του Θεού όχι μόνο από το όνομα, αλλά και από αυτά τα πράγματα, από το ίδιο Αίμα, το ίδιο Σώμα, την ίδια ζωή. Αλήθεια, τι υπεροχώτερο υπάρχει από το ν' αναγνωρίζει

Αυτός ο ίδιος ο Πατήρ του Μονογενούς τα μέλη του Σώματος του Υιού Του ανάμεσά μας και να βρίσκει την μορφή του Παιδιού Του πάνω στα δικά μας πρόσωπα; «Συμμόρφους γαρ-λέει-προώρισε της εικόνας του Υιού αυτού» (Εβρ. 2,13)[55].

«Ο γαρ μη γέγονας ουκ ει», τονίζει ο άγιος Γρηγόριος Νύσσης στο απόσπασμα που εξετάσαμε. Αν, δηλαδή, η ζωή μας δεν έχει ευωδία Χριστού, αν δεν ομοιάζουμε στα χαρακτηριστικά με τον Χριστό, τον Πατέρα μας, δεν μπορούμε να ονομαζόμαστε Χριστιανοί.

Η υιοθεσία είναι η ακρότητα των πόθων μας. Η καρδιά του πιστού που τρώθηκε από τη γλυκύτητα της θείας αγάπης ορμά προς τον Θεό Πατέρα και τίποτα γήινο δεν τον παρηγορεί. Δεν μπορεί όμως να ατενίσει την αγάπη αυτή με γυμνό το νου· αυτή γνωρίζεται μόνο με το Άγιο Πνεύμα[56].

Ο μικρός και γεμάτος δεινά βίος του ανθρώπου νοηματοδοτείται μόνο, όταν ενωθεί με την αγάπη του Θεού, η οποία δίνει ειρήνη στην καρδιά του ανθρώπου με τον Θεό, τον συνάνθρωπο και τη φύση. Με την αγάπη του Θεού και την παράδοση στο θέλημα Του ο άνθρωπος ζει ειρηνικά οποιαδήποτε και αν είναι η κατάστασή του γιατί η χάρη του Αγίου Πνεύματος είναι γλυκειά και παρηγορεί την ψυχή[57].

Δεν υπάρχει μεγαλύτερο θαύμα από το να αναγνωρίσει ο πεπερασμένος και θνητός άνθρωπος τον ακατάληπτο Θεό και επίσης ο Δεσπότης των απάντων να τον αναγνωρίσει ως υιό και κληρονόμο της αιώνιας Βασιλείας Του, ως πολυπόθητο παιδί του[58].

Δεν είναι άραγε τελικά αυτή η «Σφραγίδα» του Βαπτίσματος που διασώζει τον άνθρωπο από τις παραπλανήσεις του σε αλλότριες οδούς[59];

[Τέλος]

49. Πραξ. 4,12.

50. Βλ. Α Ίωάν. 1,9.

51. Β' Κορ. 5,17.

52. Βλ. Οψόμεθα τον Θεόν καθώς εστι, σ. 126.

53. Κλίμαξ, 30, 4, σ. 374.

54. Ψαλμ. 2,7 και Εβρ. 1,5.

55. *Η μυστική εν Χριστώ ζωή*, σ. 159.
56. *Άγιος Σιλουανός ο Αθωνίτης*, σ. 463
57. *ο. π.*, σ. 462.
58. *ο. π.*, σ. 463.
59. *Οψόμεθα τον Θεόν καθώς εστι*, σ. 13.